

စိုးမိုးစာပေ

လုံ၊ချင်း၊ဝတ္ထုသစ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

အောင်စံအောင်အုပ်ကပ်တစ်အုပ်

အချစ်ရဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါပဲ

၀ န် : ချီ ထိ န် ၆ ၂၀၁၀

အခန်း (၁)

စားပွဲပေါ်က အလှပန်းအိုးကလေးကို စူးစိုက်ရင်းငြိမ်ကျနေသော
မင်းဖန်ဆင်း ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်လာသည်။ ။
ဒီကောင်လေး အတင့်ရဲလာပါလား။

နုဖုံနေသော မျက်နှာချောချောပေါ် အရိပ်ထင်နေသည့်
အနီစင်းကြောင်းတွေက နှလုံးသားကို မပျော့ပျောင်းစေဘဲ ပိုပြီးခက်ထ
န်စေသည်။ ။ မာကြမ်းစေသည်။ ။ စိုရဲသော နှုတ်ခမ်းလွှာတွေ စေ့ပိတ်
ထားတာကိုလည်း အမြင်ကတ်သည်။ ။ စင်းပျော့သော ဆံပင်တွေ ရွှေ
ရောင်ဆင်းကာလှပနေတာကိုလည်း မနှစ်မြို့နိုင်။
မျက်နှာတစ်ချက်မညှိုးဘဲ စူးရဲနေသော မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေညှို့ငင်နိုင်မှု
ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သည်။ ။

“ပြောပါမ မ ပြောမှာ ကို ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

ဘာစကားမှ မပြောဘဲ စေ့စေ့ကြည့်နေသော ဖန်ဆင်းထံမှ အသံထွ
က်လာသည်။ ။ ရုပ်နှင့်လိုက် ဖက်သောအသံက ဩရှကြည်လင်ကာ ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိနေသည်။ ။ ဝတ်ထားတာက အနီရဲရဲတီရှပ်မို့ မျက် နှာက ပိုပြီး
ရှင်းသန့်ချောမောနေသည်။ ။ အသံကြားသနားပါစေ မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်
ပါစေဟု ဆု တောင်းပြည့်သော ဖန်ဆင်းမှာ ချို့တဲ့ တာပဲအပြစ်ရှိသည်။ ။

နာမည်စားသလို လူကခပ်မိမိဖြစ်ပေမယ့် ဘဝကမလှပ။ ဒါပေမဲ့ သူ
မပြောရဲ မလုပ်ရဲတာ ဘာမှ မရှိ။ အရာရာကို ရဲတင်းဝံ့စားနေသည်။ ။ သူ့

ဟန်ပန်က မင်းသားတစ်ပါးလို ခန့်ထည်နေသည်။ ။

“ပြောမယ် မင်းလုပ်တာကရိုင်းစိုင်းရဲတင်းလွန်းနေလို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ ဒီကိစ္စသာ တခြား အလုပ်သမားတွေသိရင်ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်၊ မင်းဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ ဖြစ်စမ်း”

ပန်းအိုးကလေးထဲက နှင်းဆီပန်းကိုစူးစိုက်နေသော မျက်ဝန်းတွေ ဆူးချွန်စိမ်းထံ ရွေ့လျားလာကာ

“မ ပြောချင်တာဒါပဲလား”

အေးစက်စက်ပြန်မေးသည်။ ။

ဆူးချွန် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားရသည်။ ။ ကြည့်စမ်း လူကိုဂရုမစိုက်သလိုနဲ့။ ။

“ဒါပဲလားလို့ မေးရအောင် မင်းက မင်းလုပ်တာမမှားဘူးလို့ ယူဆထားလို့ လားဟင်၊ မင်းကို မင်းဘာထင်နေလို့လဲ၊ မင်းနဲ့ ငါက”

ပြောချင်ပေမယ့် ပါးစပ်ကမပြောရက်တော့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ သိစိတ်ကကျေးဇူးတရားကို ဥပေက္ခာပြုထားပေမယ့် မသိစိတ်ကချင့်ချိန်နေတာပဲဖြစ်သည်။ ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဖန်ဆင်းစိတ်ကူးတွေယဉ်နေတာပါ။ ကိုယ်တိုင်က မပြတ်သားနိုင်တာ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

ဖန်ဆင်း နှုတ်ခမ်းတွေကွေးညွတ်သွားပြီး ဆံပင်တွေကိုသပ်တင်ကာ ဆူးချွန်ကိုစူးရဲစွာကြည့် ၏။ ခဏမဟုတ်၊ အချိန်အတော်ကြာကြာသည် အထိမို့ ဆူးချွန်မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

ဒီလိုရဲတင်းတာကို မကြိုက်တာ။

ပန်းရင့်ရောင်ရင်စေ့ခါးတိုကလေးကို ယောင်ယမ်းကာဆွဲချပြုပြင်ရင်း မျက်နှာထားကို တင်းပစ်လိုက်ကာ

“ကျေးဇူးဆိုတာရှိနေလို့ ပြောမထွက်တာ၊ ငါဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

ဖန်ဆင်းက တွေ့သွားပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်ချကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ဘာလဲ မင်းနဲ့ ငါကအဆင့်ချင်းမတူဘူးလို့ ပြောမှာ လား ဒီစကားတွေက ရိုးနေပါပြီ မ ရယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ အတိတ်နဲ့ ဆိုင်တာပါ၊ ကံကောင်းလာတဲ့ အချိန်ကျရင် ဖန်ဆင်း အဆင့်မြင့်မြင့်နေနိုင်မှာ ပါ။ တစ်ဘဝလုံး တစ်သမတ်တည်းရှိနေမယ်လို့ မ ကယူဆထားတာလား ဒါ ဆိုရင်တော့ မ မတရားတာပဲ မ ကကော ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပင်တိုင်စံဖြစ်ခဲ့လို့ လား မ ကိုယ် တိုင်လည်း ”

“တော်စမ်း ဖန်ဆင်း”

စကားမဆုံးခင် ဒေါသတကြီးထအော်တော့ ဖန်ဆင်းအသံ တိခနဲပိတ်ကျသွားခဲ့သည် ။ သို့သော် မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းရဲရဲတွေက သာသာကလေးပြီးနေဆဲ။

“တောက် မင်း”

ကိုယ်က ဆူပူမာန်မဲချိန်မရဘဲ ကိုယ့်အပြစ်ကိုထောက်ပြနေတာမို့ ဒေါသတွေ ဆူဝေသွားရသည် ။ သူပြောတာလည်း မှန်ပါသည် ။ သို့သော်လည်း ။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ အစဖော်နေတာလဲ ဖန်ဆင်း အတိတ်ဆိုတာက ဘာများ ပျော်မွေ့စရာရှိလို့ လဲ၊ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေကို ငါမေ့ထားတာ ဘာအပြစ်

ရှိလို့ လဲ၊ အတိတ်ကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခုငါစိတ် ဝင်စားနေတာက မင်းဖန်အိုးထဲမှာ နှင်းဆီထိုးတဲ့ ကိစ္စ”

“အဟွန့်”

ဖန်ဆင်းက လှောင်သလိုတစ်ချက်ရယ်ပြီးမှ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးကာ ခါးရှေ့ ကိုင်း၍ ခပ်တိုးတိုးပြော သည် ။

“မ က သိရဲ့ သားနဲ့ မေးနေပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ ထပ်ကြားချင်လို့ လား၊ ကျွန်တော်က ပြောရဲတယ် နော်၊ မ ကသာ နားမထောင်ရဲတာ”

“ဖန်ဆင်း”

“နေဦးလေ မ ကဒေါသချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်ကပြောဆိုလည်း ပြောမှာ ပါ၊ မကိုအိပ်ရာကနိုးလာ ရင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်အောင်လို့ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ထည့်ပေးထားတာလေ၊ ဘာအပြစ်ကြီးသွား လို့ လဲ”

“တော်ပြီ အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မင်းစေတနာကရိုးရိုးလား၊ ဆန်းဆန်း လားဆိုတာ မင်းဘာ သာသိမှာ ပေါ့”

“သိတယ် စေတနာရိုးရိုးနဲ့ လေ”

“တော်စမ်းပါ၊ နှင်းဆီပန်းတောင် ပန်းနုရောင်လေးရွေးပြီး အပွင့်က လည်း တစ်ပွင့်တည်း၊ အဲဒါဘာသဘောလဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

“သိလည်း ဘာလို့ မေးနေတာလဲ မ ရာ၊ အဲဒီသဘောက အချစ်သင်္ကေတလေ ဆန်းသလား၊ မ ကိုဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ် တယ်၊ ခုလည်း ချစ်တယ် နောင်လည်း ချစ်မယ် အဲဒါကိုသိစေချင်လို့ ည ကမှ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကြီးမြဲကိုထည့်ခိုင်းထားတာ၊ မ အခန်းထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်ပြီးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပူမနေပါနဲ့ ”

ကြည့်စမ်း။

စကားပြောပုံက

တစက်ကလေးမှ

ရှိသလေးစားမှုမရှိပါလား။ ဒီသတ္တဝါကလေး ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရ ပါမလဲ။

ဆူးချွန် ဒေါသတွေဆူဝေကာ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ဖန်ဆင်းက အထိန်းအကွပ်မရှိ ပြောချလိုက်၏။

“သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားလို့ မ ပြောခွင့်မရှိဘူးနော်၊ မ လည်း အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ ကျွန်တော့်မိဘတွေအရိပ်မှာ ခိုဖူးတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက မ အနေချို့တဲ့ တာ မပြည့်စုံတာပဲရှိတယ်၊ မကိုဘယ်သူမှ မ ရက်စက်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ထက်တောင် မ အခွင့်အရေးတွေအများကြီးရ ခဲ့တယ်၊ ဒါကို မ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ခု မ အလှည့်ကျမှ ခွဲခြားခွဲခြား လုပ် တာ မကောင်းပါဘူး။ မ တော်တော်ရက်စက်တာပဲနော် ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ဘူး ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရတဲ့ မက ဒီဘဝမျိုးရောက်တဲ့ အခါ ဒီလိုအခြေကြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မကို ချစ်နေတာကိုး၊ ရည်းစားစကားကို အခွင့်ကြိုတုန်းပြောလိုက်တာလို့ မထင်နဲ့ ဦး၊ တော်ကြာ မကငါရိုက်တာတောင် မျက်နှာ တစ်ချက်မညှိုးဘဲရှိနေတာ ဘာကြောင့်လဲ စဉ်းစားရကျပ်နေမှာ စိုးလို့ ”

“ဪ ဒီကရှင့်ပဲ ကြိဖန်ကျေးဇူးတင်ရမယ့်ပုံပါလား”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောတော့ ဖန်ဆင်းမျက်နှာ ဆတ်ခနဲမော့ကာ သူမကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည် ။ ဘယ်လိုပဲနေနေ ကြည့်ကောင်းလွန်းသည့်မျက်နှာကိုငေးရင်း ကိုယ်လွန်နေသလားဟု ဆူးချွန်တွေးမိသည် ။ သူတစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာကို မသိသလိုနေလိုက်ရင်ပြီးတာပဲဟု သဘောထားမိလာသည် ။ သို့သော် မျက်နှာကိုတော့ တင်းထားဆဲ။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မတောင်းဆိုပါဘူး၊ ခုပြောနေတာတွေလည်း မဆီက အခွင့်အရေးလို ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ မ မေ့ထားတာတွေကို ပြောပြပြီး နည်းနည်းပါးပါးမေတ္တာထားဖို့ လောက်ပဲ”

“အဲဒါ တောင်းဆိုတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ မင်းကိုတို့ က ကျေးဇူးမတင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီဘဝက ငါကိုယ်တိုင်လိုချင်လွန်းလို့ မရမက ကြိုးစားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူမှန်နေရာ မှန်ရောက်သွားတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကို မင်းက မလို”

“မဆိုင်တာတွေပြောမနေနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ၊ ကိုအရင်အတိုင်းခေါ်ပြောဆက်ဆံဖို့ ပဲပြောတာ၊ ကျန်တာ မ ချမ်းသာတာ ပညာတတ်တာတွေ ဦးနှောက်ထဲမှာ မရှိဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ဘာလဲ မ က ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုရမှာ ကြောက်လို့ လား”

“ဘာကိုအသိအမှတ်ပြုရမှာ လဲ”

“တစ်ချိန်က မ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မောင်အဖြစ်လေ”

“ဟင်”

ဆူးချွန် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာပျက်ကျသွားခဲ့သည် ။ ဖန်ဆင်းဘာကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှန်နေတာလဲ။ အဲဒီတုန်းက အချစ်ဟာ အဖြူထည်သက်သက်နဲ့ ဆိုတာ သူမသိ ဘူးလား။ ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲနေတာလဲ။

“မ နဲ့ အတိုက်အခံမပြောချင်ပါဘူး အတိတ်ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီပဲ၊ ခုလက်ရှိဘဝမှာ မ ကျွန်တော့်ကို ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံရင်ကျေနပ်တယ်။ တကယ်ပြောတာ မ သာဂရုမစိုက်ရင် ကျွန်တော် သေသွားမလားဘဲ”

“မင်းက ဒီစကားတွေတောင် ပြောရဲပြီပေါ့လေ”

ဒေါသဖြစ်ရလွန်း၍ ဒေါသတွေတောင် ကုန်ခန်းသွားပြီလား မသိ။

ကိုယ်ကနိမ့်ကျသူရယ်လို့ အတွေးဝင်ပြီး အားငယ်စိတ်တစက်က လေးမှ မဝင်။ ပြောရဲဆိုရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲနေတာသည် ဆူးချွန်အားကိုးကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်နန်းမာတင် အားပေးအားမြှောက်ပြုတာကြောင့်လည်း ပါမည်။ သူမက ဒေါ်နန်း မာတင်ကို အားမနာသလို ဖန်ဆင်းကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် အတ္တတွေ တနင့်တပိုးရှိနေသည် ။ ချို့တဲ့သော ဘဝကိုကာလရှည်ကြာစွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရတာမို့ လက်ရှိဘဝကို ယစ်မူးသာယာ ၍ အားမရသေး။

ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို သည် အတိုင်းပဲဆက်လက်ခံစားချင်သည် ။ ကိုယ်သာ အနေအထိုင် မတတ်ခဲ့ရင် ဒေါ်နန်းမမချစ်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်မမချစ်တို့ ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။

အို ဒီလိုဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး။ ငါ ဒီထက်ပိုပြီး ပြတ်သားရမယ်။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ပညာ၊ ငါ့အလှအားလုံးက အမြင့်ကိုရောက်နေပြီ။ ဒီထက်မြင့်တင်ဖို့ ပဲလိုတော့တာ။ ဟုတ်တယ်။ ငါ့စိမ်း ကားတတ်ရမယ်။

တစ်မိမိမိထိုင်ကြည့်ချင်စရာကောင်းလောက်သော ရက်ရက်စက်စက်ချောမောသည့် မျက်နှာ ကိုငေးရင်း တစ်ခါတည်းဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး သားဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

ဖန်ဆင်းကတော့ ဆူးချွန်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဘာမှ မသိ။ သိဖို့ လည်း မကြိုးစား။ ယခင်က တော့ သနပ်ခါးမှုန်မှုန်ကလေးခြယ်ထားသော မျက်နှာကိုငေးမောတပ်မက်ခဲ့ရသည် ။ ယခုလို မိတ်ကပ်ပြေပြေကလေးတင်လာတော့လည်း ရင်ခုန်မိသည် ။ ဘယ်လိုပဲနေနေ မ ဟာ သူ့ရဲ့ ထာဝရ အလှဘုရင်မတစ်ပါးပါပဲ။

“လူပဲ မ ရယ်၊ ပါးစပ်ပါရင် ဘယ်စကား ဖြစ်ဖြစ်ပြောတတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ခုချိန်ခါ လေးပဲ ပါးစပ်နဲ့ ပြောမယ် နောက်ဆိုရင် လက်နဲ့ ပဲ သက်သေပြမိတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ”

ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ ကြည့်စမ်း ပြောရဲလိုက်တာ။

“ဖန်ဆင်း မင်းငါ့ကို မခန့်လေးစားပြောနေတာလား ဟင်၊ မင်း ခေါင်းပြောင်နေချင်ပြီထင် တယ်”

မ စကားကြောင့် ဖန်ဆင်း ပခုံးတစ်ဖက်တွန့်ရင်း ဟက်ခနဲ ရယ်လျက် ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် အသာစမ်း၏။ မ ပြောမှ မကြာသေးသော ကာလမှ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရမိသည် ။ သူက ပညာရေးမှာ ညံ့သည် ။ ကိုးတန်းအောင်ပြီးတော့ စာကိုစိတ်မဝင်စားတော့တာမို့ စီးပွားရေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကျောင်းနားခဲ့သည် ။ မ ကတော့ ပညာရေးကို အာရုံစိုက်ကာ အသည်းအသန်ကြိုး စားခဲ့သည် ။

ကြိုးစားသည့်အလျောက် ကံကပါတော့ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးလေး တာသာနှင့်အောင် သည် ။ သူကရိုးသားတာရော မရိုးသားတာရောပါသည့် အနမ်းဖြင့်ဂုဏ်ပြုတော့ မ မျက်ဝန်းတွေမီး တောက်သွားတာ မှတ်မိသေးသည် ။

“မင်း အတော်အတင့်ရဲတာပဲ ဖန်ဆင်း” ဟု ကြိတ်မနိုင်ခဲမရပြောလျက် သူအိပ်ပျော်နေစဉ် ဆံပင်တွေကို ကွက်ကျားရိတ်ထားခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် သူပုံမပျက်အောင်အမြဲတမ်း သထားရသည့် ဆံပင်တွေဆုံးရှုံးခဲ့ရဖူးသည် ။

“ကျွန်တော့်ရုပ်က ဆံပင်မရှိလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ကဲ မ ပြောစရာမ

ရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်၊ မ ပန်းကိစ္စကို အထူးတလည်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မနေနဲ့ တော့၊ ကျွန်တော် မ မကြိုက်ရင် နောက်ကိုမလုပ်တော့ဘူး”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ခပ်တည်တည် ထသွားတော့ ဆူးချွန်နှုတ်ခမ်းသားကလေးကို ဖိကိုက်ရင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ဒီကောင်လေး နာကြည်းမျက်ရှုသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ်ကတော့ မချစ်နိုင်တာ သေချာသည်။ ။ အမြင့်ကနေ အနိမ့်ခုန်ဆင်းဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးတောင်မယဉ်ချင်။

သည် ဘဝမှာ တော့ ရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

ဘဝင်မြင့်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဘဝမေ့တယ်ပဲပြောပြော အောက်ခြေလွတ်တယ်ပဲပြောပြော၊ ပြောချင်တာ ပြောကြစမ်းပါစေ။

ဆင်းရဲဖို့ ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ရဲတော့။ ကိုယ်တိုင် ခါးသီးစွာခံစားခဲ့ရတာမို့ ဆင်းရဲတာကို အသံပင်မကြားချင်တော့။

ကိုယ့်အတ္တဟာ သူ့အတွက်အဆိပ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ ပျားရည်ပါပဲ။ ကျေးဇူးတရားကို ဦးထိပ်ပန်ပြီး ငဲ့ညှာစဉ်းစားနေလျှင်တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြာပုံထဲ ထိုးနစ်သကဲ့သို့ ရှိနေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ချောချော လုံးဝ(လုံးဝ)မချစ်နိုင်ခဲ့ခြင်းသာ ။

အခန်း (၂)

“ဖန်ဆင်း သား”

ပျဉ်ထောင်အိမ်ခန်းတွဲလေးထဲ ဝင်လိုက်သည် နှင့် ဒေါ်နန်းမာတင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းခေါ်သည်။ ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ။ မရဲ့ တုံ့ပြန်ချက်က ဘယ်လိုလဲ။ ဒါတွေပဲ မေးဦးမည်။ သူက ပြောပြချင်နေသူဆိုတော့လည်း ဖြစ်ပျက်သမျှကိုတင်ပြချင်သေး၏။

“မေနန်းရယ် ပြောရမှာ တောင် အားမရှိတော့ဘူး”

ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း ဆံပင်တွေထဲလက်ထိုးဖွကာ ညည်းညူမိသည်။ ညည်းညူရင်း ဂျင်းအင်္ကျီနွမ်းနွမ်းကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တော့ မေနန်းက အသာအယာကောက်သိမ်းသည်။

“ရပါတယ် မေနန်းရဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ သိမ်းပါ့မယ်”

“ငရဲမကြီးပါဘူး သားရယ် ပြောစရာရှိတာသာ ပြော”

“ဒီနေ့ ပြဿဒါးပဲ မေနန်းရာ အဆင်မပြေပါဘူး”

“ဘာကို အဆင်မပြေတာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စကဘေးပါ ပန်းအိုးကိစ္စကော”

“အလုပ်ကိစ္စက ထားပါ၊ ပန်းအိုးကိစ္စက မင်းကိုသူ”

ဖန်ဆင်း မချီပြီးပြီးပြီး မျက်နှာကို အနည်းငယ်စောင်းငဲ့လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ရေးရေးလေး ထင်နေသော လက်ချောင်းရာတွေကို ဒေါ်နန်း
မာတင်တွေ့သွားခဲ့လေသည်။ ။

“အို”

မေနန်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေအိုင်ထွန်းလာသည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်ကာ သက်ပြင်းချ၍

“ဖြစ်ရလေသားရယ် ဒီလိုမှန်းသိရင် မေနန်းအကြံမပေးပါဘူး”

ဟု စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် တိုးတိုးလေးရေရွတ်၏။

“မဟုတ်ဘူး မေနန်း၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုက မ ကို မြတ်နိုးနေတော့ နည်းမျိုးစုံကြိုးစား ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလေ၊ ဒီလောက် ကလေးနဲ့ တော့မမှုပါဘူး”

“လွယ်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး သားရယ်၊ သူက”

“မထင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ နောက်မဆုတ်ဘူး၊ မ ကို ကျွန်တော်ဒီအိမ်မရောက်ခင်က တည်းက ချစ်ခဲ့တာ မ လည်း အရင်တုန်းကတော့ ကြင်နာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နဂိုကတည်းက ဘာသိ ဘာသာနေတတ်တာလေ၊ အဲဒီတုန်းကတောင် အနေစိမ်းရင် ခုဆိုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့၊ ပြောင်းလဲသွားတာလည်း ပါတယ် မ အခြေကြီးသွားပြီ”

“အင်း”

အမေရင်းမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အပေါ်သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သော ဒေါ်နန်းမာတင် ငိုငိုကျသွားခဲ့သည်။ ။ ခဏကြာမှ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း

“မေနန်း အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တွက်ဆပြီးသားပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အထိ အသည်းမာလိမ့်မယ် မထင်မိဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ထင်နေခဲ့ပြီးသားပါ”

“ဖန်ဆင်း”

“ပြောပါ မေနန်း”

“သူ့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားက ဘယ်လိုလဲ မင်းအကဲခတ်ရသလောက် ပြောစမ်းပါ။ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်မယ်ပုံစံမျိုး မရှိဘူးလား”

“မပြောတတ်ဘူး မေနန်း၊ လောလောဆယ်မှာ တော့ ဘဝင်တွေစွတ်မြင့်နေပြီ၊ မြင့်လည်း မြင့် ထိုက်ပါတယ် ချစ်ရိပ်မြဲရဲ့ အိမ် သားဖြစ်သွားပြီကိုး”

“ဖန်ဆင်း”

“ဗျာ”

“မင်း အားငယ်စိတ်တွေဝင်နေပြီလား၊ ဒီချစ်ရိပ်မြဲရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အထဲမှာ မင်း မပနိုင်ဘူးလို့ မင်းစိတ်ပျက်သွားပြီလား”

ဖန်ဆင်းနှုတ်ခမ်းတွေ ခပ်ဟဟပွင့်သွားကာ မေနန်းကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်၏။ မေနန်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

“မေနန်း ကျွန်တော် မ ကိုချစ်တာ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်တို့ အရိပ်မှာ ခိုလာ ကတည်းကချစ်တာ ကလေးဘဝမှာ ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ”

“ငါသိပါတယ် ဖန်ဆင်းရယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးဘဝရောက်အောင်ပြောနေတာလဲ မေနန်း၊ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ထားတာ မေနန်းပြောသလို မဟုတ်ဘူး ၊ မ ကျွန်တော့်ကိုချစ်လာအောင် ကြိုးစားမယ်၊ မ ကျွန်တော့်ဘက်ပါလား

တာနဲ့ ဒီခြံကြီးထဲကနေခေါ်ထုတ်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ မပြည့်စုံပေမယ့် ကျွန်တော့်ခွန်အားနဲ့ ရသမျှကြိုးလုပ်ပြီး မကိုမပူမပင် မကြောင့်မကြဖြစ်အောင် ထားမယ်၊ မေနန်းနဲ့ ဘာဘလည်း ဒီကထွက်ခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေက ဒါပဲ၊ မေနန်းပြောသလို ချစ်ရိပ်မြို့ကိုလိုချင်တာနဲ့ မကိုကပဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မေနန်းပြောတဲ့ ဘဝမျိုးအလွယ်တကူရမယ် ဆိုရင် တောင် ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး”

“ဟင်”

ဒေါ်မေနန်း မျက်နှာတင်းခဲ့ဖြစ်သွား၏။

ကရုဏာဒေါသဖြင့် ဖန်ဆင်းကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်မိတော့ ဖန်ဆင်း မျက်နှာလွှဲသွားခဲ့သည် ။ ရက်ရက်စက်စက်ချောသော မျက်နှာကို ခြုံကြည့်ရင်း ဒါငါ့သားအရင်းမဟုတ်ပါလားဟု အတွေးဝင်သည် ။ သားအရင်းသာဆို မအေ့မျက်နှာငဲ့ပြီး

အို ဖန်ဆင်းက ဒီလိုကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။

သွက်လက်ပေမယ့် နာခံတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေး။

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရယ်၊ စွန့်စားမယ် ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ နားထောင်လို့ ပဲ ကောင်းတာ၊ တကယ့်လက်တွေ့ခံစားရတဲ့ အခါ ဘယ်လောက်ခါးသီးသလဲဆိုတာ မင်းသိတာပဲ၊ ငါတို့ နှစ်နဲ့ ချီပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးကို သူငဲ့မှာ ပါ၊ ခုတင်းမာနေတယ်ဆိုတာကလည်း ခဏပါပဲ၊ ဆူးချွန်က အနေသာတည်တာ၊ နူးညံ့ပျော်ဝင်လွယ်တဲ့ မိန်းမသားပါပဲ၊ မင်းပြောပုံအရဆို မေနန်း မင်းကို အထင်ကြီးခဲ့တာအလကားပေါ့”

ဖန်ဆင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်ဖြင့်မော့ကြည့်မိသည် ။

ဂေါတမီကလွဲလျှင် ဘယ်မိထွေးမှ မကောင်းဘူးဟု အရိုးစွဲအောင်သိထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်နန်းမာတင်က သူ့ကိုနှိပ်စက်ကလူပြုခဲ့တာမရှိ။ ကြမ်းတမ်းစွာပြောဆိုခဲ့တာ မရှိ။

ထို့ကြောင့် မဆိုးဘူးဟူသည် သတ်မှတ်ချက်ချရမည်ဖြစ်သည်။

အေးအေးဆေးဆေးနှင့် လိုရာသိမ်းသွင်းပြီးဆုံးမခဲ့တာအားလုံးကို သူနာခံနေကျပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုကိစ္စက သူ့တစ်ဘဝလုံးနှင့်ဆိုင်နေသည်။ သူသာလမ်းကြောင်းမှားလျှင် အမည်းစက်ကြီးထင်ကျန် ရစ်လိမ့်မည်။

ဖန်ဆင်း မ ကိုသည်းသည်းလှုပ်ချစ်သည်။

နှိုင်းပြလို့ မရလောက်အောင် မြတ်နိုးသည်။

မိုးလင်းလို့ အသိတရားတွေကပ်တွယ်ပြီဆိုသည် နှင့် ပထမဆုံး သတိရလိုက်သူက မ ကို။ ထိုမှ စပြီး တစ်နေ့ပတ်လုံးသူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ မမျက်နှာပဲ တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပြီးသားဖြစ်ကာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မမြင်နိုင်တော့။

အဲဒီလောက်အထိ ဖန်ဆင်းချစ်ပါသည်။ သို့သော်

“ကျွန်တော့်ကို ထင်ချင်သလို ထင်ပါတော့၊ ကျွန်တော် မ ကိုချစ်တာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါဘူး။ ပြန်ချစ်ပါစေလို့ ဆုမတောင်းခဲ့ဖူးဘူး၊ ကျွန်တော့် အချစ်ကို အလိုအလျောက် တုံ့ပြန်လာတာ ကိုပဲ ဆန္ဒရှိနေခဲ့တာ ကျိန်ပြောရဲတယ်။ အချစ်စစ်မှန်ရင် ဆုံဆည်းမှာ ပဲ။ အရင်တုန်းက မျှော်လင့် နေသေးတယ်။ ခု မမျှော်လင့်တော့ဘူး။ မဖြားယောင်းတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်လာမှာ ကို သေချာပေါက်သိနေလို့ ပဲ”

အခန်း (၃)

အနီရဲရဲ နှင်းဆီပွင့်တွေကြားမှာ ဖျော့တော့တော့ အဆင်းလေးနှင့် လတ်ဆတ်မွှေးပျံ့နေသော ပန်းနုရောင်နှင်းဆီပွင့်ကလေး။

ထိုပန်းပွင့်ကလေးကို ခူးယူဖို့ ချီတုံချတုံဖြစ်နေမိသည် ။ တစ်နေ့က အလားတူ ပန်းကလေး တစ်ပွင့် ကိုယ့်ကြောင့်ခြေမဆုပ်နယ်ခံခဲ့ရပြီးပြီ။

သိသိကြီးနှင့်ထပ်ခူးလျှင် တရားပါမလား။

အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ တစ် ထောင်ပြည့်အောင်မရှိနိုင်ခဲ့။ သူများ တွေ ရူးသွပ်သလို သူရူးသွပ်ခွင့်မရှိ။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ခြမ်းတာတွေတိုင်း ဘာမှန်းမသိကြေကွဲခဲ့ရသည် ။

ဖန်ဆီလှလှလေးတွေ၊ ပို့စကဒ်လှလှကလေးတွေတောင် ဝယ်မပေးနိုင်သည့် ဘဝအခြေအနေ မှာ ။

အားငယ်စိတ်ပျက်တာမဟုတ်ပေမယ့် တိတ်တဆိတ်ခံစားတတ်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ အရိုးရှင်းဆုံးလုပ်ရပ်ကိုစိတ်ကူးမိခဲ့သည် ။

“ကြီးမြ ကျွန်တော့်ကို ဒီပန်းလေး မ အခန်းထဲက ပန်းအိုးထဲသွားထိုးပေးစမ်းပါ”

သူ အကူအညီတောင်းတော့ ကြီးမြက အင်တင်တင်။

“မဖြစ်ဘူး ဖန်ဆင်း၊ ဆူးချွန်က သူ့အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ ဝင်တာမကြုံ၊

က်ဘူး၊ မိညိုတောင် သူ ခေါ်ခိုင်းမှ ဝင်ရတာ၊ မသိအောင် ဝင်ဖို့ ဆိုတာ ကလည်း အခန်းတံခါးကို အမြဲလှော့ခံချထားတော့ ခက် တယ် မလွယ်ပါဘူးကွယ် ပန်းပေးချင်တာများ လူကိုယ်တိုင်သွားပေးလိုက်ပါ လား”

ယတိပြတ်ငြင်းလာတော့ ဖန်ဆင်းမှာ မနည်းတောင်းပန်ပြီး အကူအ ညီယူခဲ့ရသည် ။ တကယ့်ကို အောက်ကျနောက်ကျပါပဲ။ အချစ်ဟာ မတူ ညီသော ဘဝနှစ်ခုကို ညီမျှခြင်းမချနိုင်ဘူးလား။

တကယ်ဆို ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာ ဟိုးတုန်းကတည်းက။

ဒါကို ပြည့်စုံကုံလုံခြင်း၊ ဆင်းရဲနံ့ချာနိမ့်ကျခြင်းတို့ နှင့်ချိန်ဆရင်း ဘာသိဘာသာနေတာ ရင်နာစရာကောင်းလွန်းပါသည် ။

သူ့ကိုသံယောဇဉ်ပါးပါးကလေးတောင် မထားနိုင်တော့ဘူးလား။

“ဒီမှာ ”

အတွေးနွံထဲနစ်နေသာ ဖန်ဆင်းတစ်ယောက် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

ဖြူလွလွဘောင်းဘီရှည်နှင့်ဂျာကင်အဖြူဝတ်ထားပြီး ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ မပြုံးမရယ်မျက်နှာက တည်တာလည်း မ ဟုတ်ဘဲ ကြည်စင်ဝင်းမွတ်လျက်။ စတပ်(ပ်)ဆံပင်က ဘေးခွဲကုပ်ထော က်နှင့်လိုက်ဖက်ကာ နုနယ်နေသည် ။ လက်တစ်ဖက်က မုန့်ခြောက်တွေ ထည့်ထား သော အိတ်ကိုဆွဲထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကျောပိုးအိ တ်အနက်ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထား ၏။

သူစိုက်ကြည့်နေတော့ အဖြူထည်မျက်နှာလေး နီတီတီဖြစ်သွားခဲ့ပေ မယ့် ဘာမှ မခံစားရသ လို တန်ပြန်ကြည့်၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီတိုက်ကို ခဏ ခဏလာနေတာ နှစ်တွေမနည်းတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကို မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ပြောပါဦး ခင်ဗျားကဒီတိုက်မှာ ဘာလဲ”

ပုံစံက မကလက်ပေမယ့် မေးချလိုက်တာ ရဲရဲတင်းတင်း။

သာမန်တွေးကြည့်လျှင် လာရောတာဟု ထင်ချင်ဖွယ်ရာရှိသည် ။ သို့သော် ကာလာမဲ့သော သဘာဝဆေးသားညီညီမျက်နှာက ထိုအချက်ကို လုံးဝငြင်းထားသည် ။ ထို့ကြောင့် အထင်မသေးရဲ။

ဒါပေမဲ့ ပြုံးချင်တာကိုတော့ ထိန်းမထားနိုင်ဘဲ

“ကိုယ်က မင်းစိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ အနေအထား မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဒီခြံကြီးကအလုပ်သမားရဲ့ သား၊ ဒါပေမဲ့ တို့ က ဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ အလုပ်ငြိမ်းတယ်လေ၊ နာမည်က မင်းဖန်ဆင်းတဲ့ ၊ ကဲ မင်း ဘာသိချင်သေးလဲ”

“မင်းဖန်ဆင်း”

တအံ့တဩ ရေရွတ်ပြီး ထိုသူ့ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်မိသည် ။ ဝင်းသောအသားအရေက အနက်ရောင်လက်ရှည်ကြောင့် ပိုပြီးဝင်းစက်နေတာ ဘောင်းဘီအနက်နှင့်လိုက်ဖက်နေသည် ။ နက် မှောင်သော အဝတ်အစားပေါ်မှာ ရွှေလိုဝင်းပြီး ဆံပင်တွေက ရွှေရောင်ဆမ်းနေတာမို့ တကယ်ကြည့် ကောင်းနေ၏။ ခြုံပြောရရင် ရက်ရက်စက်စက်ချောပါ၏။

ခြံအလုပ်သမားရဲ့ သား ပီပီသသ နွမ်းဖတ်နေတာမရှိဘဲ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ရှိနေတာ အံ့ဩစရာကောင်းနေသည် ။ သူ့ကိုကြည့်နေရင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိရှိသမျှ သွေးကြောတွေတဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည် ။

မြတ်စွာဘုရား ခါးတော့ ညို့ချက်မိပြီထင်ပါရဲ့ ။

တဒင်္ဂအကြည့်ချင်းဆုံလိုက်သည် နှင့် ငေးဝိုင်းကြွေကျလောက်မည့်ရပ်ရည်။ ရွှေရည်စိမ်ထား သလိုထင်ရသည့် အဆင်း။ ပြီးတော့ ကြားပြီးရင်း ကြားချင်လောက်သည့် အသံ၏ ညှို့ငင်မှုများ ။

သူ့ကိုအငေးလွန်သွားသော မိန်းကလေးကိုငုံကြည့်ပြီး ဖန်ဆင်း ပြီးသွားမိသည် ။

“ဟိတ် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဟင်”

မိုးခါးရေ မျက်နှာဖြူဖြူကလေး ရဲရဲတောက်သွားခဲ့သည် ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ် ခြင်း။ မိန်းကလေးက ပြန်ငေးနေရတယ်လို့ ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသေးငယ်သွားပေမယ့် ဣန္ဒြေ ဆယ်လိုက်ရင်း

“ဆောရီး ခါးက ရိုးရိုးသားသားပါ၊ တကယ်ဗျာ ခင်ဗျားကို မွေးပေးခဲ့တဲ့ မအေကို တကယ် ချီးကျူးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

ဖန်ဆင်းရဲ့ စိမ်းမှောင်သော မျက်ခုံးထူထူတွေကုတ်ကျလျက် အရေးတယူ မေးမိသည် ။

“အသံကောင်းတာကို ပြောတာလေ”

ဆူးချွန်စိမ်းကြောင့် နွမ်းလျနုံးချည့်နေသော စိတ်တွေရွှင်လန်းသွားပြီးကာ ဖန်ဆင်းနှုတ်ခမ်းတွေ ဖုံးမရဖိမရပြီးဖြစ်သွားပြန်သည် ။

“အသံတင်ပဲလား၊ မျက်နှာကကော မချောဘူးလား”

ယခုမှ တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ရဲရဲတင်းတင်းပဲ နောက်ပြောင်မိသည်

။

“ရုပ်ကဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ရှင့်ရုပ်ကို အကဲခတ်နေရအောင် ဒါရိုက်တာမှ မဟုတ်တာ အသံကို အကဲခတ်မိတယ်ဆိုတာက ကျွန်တော့်အစ်ကိုက DJ ဖြစ်နေလို့ ၊ မာမီက Studio ပိုင်ရှင်ပဲ။”

“ဟာ တကယ်ပြောနေတာလား”

“ခုမှ တွေ့တဲ့ လူကို တရင်းတနှီးနောက်ပြောင်နေရအောင် မပေါ်ရဲသေးဘူး သွားမယ်”

“ဟာ ဟိတ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့ ဖန်ဆင်း မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားကာ သေလုမြောပါးလှမ်းခေါ်မိသည် ။ တွယ်ရာမဲ့သူလို့ ကြိုးတစ်စရဲ့ အရိပ်ပြလာတာမို့ သူလက်လွှတ်မခံ နိုင်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းနာမည်နဲ့ လိပ်စာပြောခဲ့ပါလား၊ တိုက်ဆိုင်လို့ အခွင့်ကြုံတဲ့ အခါ ဆက်သွယ်ချင်လို့ ”

“ခင်ဗျားက အင်းလေ၊ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့ ပေးခဲ့မယ် ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးခါးရေ တဲ့ ၊ ဝင်ဒါမီယာမှာ နေတာ”

ပြောရင်း အိတ်ကပ်ထဲမှ visiting card ကို ရှာဖွေထုတ်ယူကာ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ပေးမယ့်သာပေးရတာ မျှော်လင့်ချက်တော့မရှိစေချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဘက်က အရင်းအနှီးရှိမှ အလုပ်ကဖြစ်လာမှာ ဒါပေမဲ့ ကံပေါ့ဗျာ၊ ကံရှိ

သေးတာပဲ အဲဒီကံကိုပဲခင်ဗျားထိုင်စောင့်လိုက်ဦး”

ရွဲ့ပြောတာလား။ အကောင်းပြောတာလားတော့မသိ။

သူကတော့ Visiting card ကလေးကိုငုံကြည့်ရင်း ပြေးမြင်ယောင်သ
ည် က သူငယ်ချင်း တွေထဲမှာ ရေအလျှံဆုံး ကဏ္ဍကို။

ဟုတ်ပါတယ် ကဏ္ဍကို အကူအညီတောင်းဦးမှ ။

ဒါမှ လည်း မ နဲ့ ။

တွေးသမျှဟာ မ အတွက် မ နဲ့ ပတ်သက်တာချည်း ။

ဒါကို မ မသိဘူးလားဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ။

*